

[Indenrigs- og boligministeren.]

i det høje ting om den kommunale valgrets alder. I det øjeblik vi ophæver de gamle opholdsbestemmelser og lever videre efter den regel, at højskoleelever betaler skat til opholdskommunen, så vil det naturlige også være, at de får valget til opholdskommunen. Det kunne da tænkes, at man her har et argument hentet fra virkelighedens verden, som kan vise, hvor urimeligt det ville være uden videre at acceptere det forslag til en ændring i den kommunale valglov, som blev forelagt for os forleden dag, fordi det simpelthen ville kunne medføre, at unge højskoleelever, der går på højskole som årselever, f. eks. i et mindre sogn kan komme til at afgøre valget i fire år i den pågældende kommune, en kommune, i hvilken de oven i købet slet ikke har i sinde varigt at opholde sig.

Sagen har altså en betydelig rækkevidde og en videre rækkevidde end til bare at være et almindeligt skatteproblem. Men skal spørgsmålet løses sådan, som det ærede medlem ønsker det løst, kan det ikke ske uden en ændring i lovgivningen. Jeg kan i denne forbindelse sige, at de samvirkende sognerådsforeninger har sendt os en henvendelse angående hele dette spørgsmål, og vi har ladet sognerådsforeningerne vide, at det først og fremmest vil afhænge af den fremtidige kommuneskattelovgivning, hvorledes henvendelsen kan besvares, d. v. s. at det først og fremmest afhænger af, hvilken skæbne skattekommissionens forslag på dette område vil få.

Det ærede medlem hr. Qvist Hansen var i sin tale inde på den kritik, der har været rettet imod vore sindssygehospitaler. Det ærede medlem spurgte — jeg beder om formandens tilladelse til nogle få citater nu og senere —

„Kan man fortsat fra regeringens og rigsdagens side forsvare disse rent ud sagt skandaløse forhold, der er på vore sindssygehospitaler?“

Det ærede medlem var endvidere inde på den kritik, som fra forskellig side har været rettet imod statens sindssygedirektorat. Han nævnte navnlig en kritik fremsat af overlæge, dr. med. Carl Clemmesen, og han fortalte:

„det forekommer mig, at den højtærede indenrigs- og boligminister skylder det danske samfund et svar på disse angreb og skylder en motivering for, at man ikke har råd til og ikke kan ofre flere penge på det alter, der hedder danske sindssygehospitaler.“

Denne kritik, som det ærede medlem hr. Qvist Hansen her har rejst imod den nuværende regering og navnlig imod mig, forekommer alt taget i betragtning, synes jeg, mindre velovervejet. Jeg kan dårligt tænke mig, at det ærede medlem efter nærmere eftertanke vil påstå, at det er den nuværende regering, som har ansvaret for, at vore sindssygehospitaler ikke længere er tidssvarende, og at der ikke er ofret de nødvendige midler på at udføre de tiltrængte forandringer og forbedringer. Jeg har som medlem af denne forsamling igennem 12 år ligesom det ærede medlem hr. Qvist Hansen min del af ansvaret for, at der ikke fra bevillingsmyndighedernes side, når bevillingsforslag har været forelagt, har været vist det tilstrækkeligt åbne sindelag for at få gennemført disse bevillinger. Men det ærede medlem må langt snarere rette kritikken imod det parti, han selv tilhører, fordi det som bekendt er dette parti, der har haft regeringsmagten i lang den meste tid, hvori behovet for forbedringer er opstået.

Jeg vil dog gerne sige, at jeg for mit vedkommende ingenlunde er blind for de foreliggende problemer. Jeg kan henvise til en udtalelse, jeg har fremsat så sent som den 18. oktober i år overfor „Politiken“. Jeg fremhævede her, at regeringen vil tage initiativet til nedsættelse af en kommission, som får til opgave at trække linierne for sindssygevæsenets fremtidige udvikling op. I denne forbindelse vil jeg gerne sige, at de sagkyndige ikke, hverken blandt læger eller administratorer, endnu er nået til en sådan afklaring, at det er muligt at fremsætte et lovforslag om sindssygevæsenets nærmeste fremtid. Hele den udvikling, der har fundet sted i behandlingsmåderne, kræver en ændring af de faste anlæg, som står til disposition, måske også af den organisation, som står bag. Derfor vil en afklaring med hensyn til de fremtidige behandlingsmåder være nødvendig, før vi kan sætte ind på den store opgave, som det er at reformere landets sindssygehospitaler. Det høje ting vil vide, at jeg havde stillet store forventninger til den nye direktør og det arbejde, der skulle påbegyndes under ham. Nu ved man, at vi efter hans død skal til at overveje en ny besættelse af denne stilling.

Det er urimeligt, at det ærede medlem hr. Qvist Hansen bebrejder mig, at jeg ikke skulle have taget til genmæle imod de angreb, der har været rettet imod den nuværende ledelse af sindssygevæsenet. Det har jeg i høj grad. Som et led i den lange række af interviews og artikler, som „Politiken“